

Michel Faber

Derinin Altında

Türkçesi: Ayça Çınaroğlu

Roman

1

ISSERLEY, otostopçuyu gördüğünde önce durmayıp önünden geçer, adamı kafasında ölçüp biçmek için zaman kazanırdı. Onun aradığı şey kaslı bir vücuttu. Ayaklı bir cazibe. Çelimsiz tipler işine yaramazdı.

Aslında ilk bakışta aradaki farkı anlamak şaşırtıcı derecede zor olabiliyordu. Şehir dışındaki bir yolda tek başına duran bir otostopçunun anıt ya da tahıl ambarı gibi bir kilometre öteden göze çarpacağına, arabayı sürerken ona sakin kafayla değer biçebileceğinizi, kafanızda elbiselerini çıkarıp vakit varken evirip çevirebileceğinizi düşünürdünüz; ama Isserley bunun böyle olmadığını öğrenmişti.

İskoçya'nın dağlık bölgelerinde araba kullanmak başlı başına ilginç bir işti; kartpostallarda görünenden çok daha fazlası olup biterdi hep. Yolun her iki tarafındaki kırlarda pusun hâlâ uykudan uyanmadığı bir kış günü şafak vaktinin sedefsi sessizliğinde bile A9 otoyolunun daha uzun süre boş kalacağından emin olmazdınız. Ne olduğu belirsiz orman yaratıklarının tüylü leşleri asfaltı her sabah yeniden kirletir, zamanın içinde canlı bir varlığın otoyolu doğal yaşam alanıyla karıştırdığı anın donuk imgesi olarak kalırdı.

Isserley de çoğunlukla böyle tarih öncesinden kalma sakin sa-
atlerde işe girişirdi; öyle ki dünyadaki ilk araba onunki olabilirdi.
Daha yeni tamamlanmış bir dünyaya indirilmiş gibiydi; sanki dağ-
lar daha tam yerine oturmamıştı ve ağaçlı vadiler her an denize
dönüşebilirdi.

Yine de küçük arabasıyla ıssız, hafifçe buğusu tüten yola çıkın-
ca arkasında güneye giden araba trafiğinin oluşması çoğunlukla
an meselesi olurdu. Dar bir patikada birbirini takip eden koyunlar
gibi sürüp giden trafik, Isserley'in hızı belirlemesinden memnun
olmazdı; arabayı daha hızlı sürmeliydi, yoksa korna yiyip çift yön-
lü yolun dışına atılırdı.

Aynı zamanda anayolda olduğu için ona bağlanan bütün kü-
çük yollara da dikkat etmeliydi. Sanki bu farklılık doğal seçilim-
le belirlenmişçesine yol tabelaları kavşakların yalnızca birkaçını
açıkça gösteriyordu; diğer kavşaklar ağaçların arasına gizlenmişti.
Her ne kadar yol hakkı Isserley'in de olsa, kavşakları görmezden
gelmek iyi bir fikir değildi. Sabırsızca titreşen bir traktör, her an
aydan fırlamak üzere bir yerlerde bekliyor olabilirdi; eğer yoluna
atılacak olursa traktör kendi hatasından pek de zarar görmez, ama
Isserley ziftin dört bir yanına saçılırdı.

Yine de en çok dikkatini dağıtan şey tehlikenin meydan oku-
ması değil, etrafındaki baştan çıkarıcı güzellikti: ışıldayan yağmur
suyu dolu hendek, balçıklı tarlada tohum ekme makinasının pe-
şinden giden martı sürüsü, iki ya da üç dağın ötesinde beliren yağ-
mur, hatta üzerinde uçan yalnız bir poyraz kuşu. Bunlardan her-
hangi biri Isserley'e yola neden çıktığını tamamen unutturabilirdi.
Güneş doğup tepede yükselirken, Isserley uzaktaki çiftlik evlerinin
altın rengine dönmesini seyrederek arabasını sürerdi; çok yakının-
daki ruhsuz ve karanlık bir şeyse, ağaç dalı ya da kördüğüm olmuş
bir yıkıntıdan kolları iki yana açık etli butlu bir iki ayaklıya dönü-
şürdü.

Bazen tam da otostopçunun elini teğet geçerken ve birkaç santim daha uzun olsalar parmaklarını yeni sürgün veren bir dal gibi koparıp atacakken birden neden orada olduğunu hatırlardı.

Frene basması söz konusu bile olamazdı. Onun yerine ayağını gaz pedalının üzerinde kıvıldaımadan tutar, diğere arabalarla aynı çizgide kalır ve onlar gibi otostopçunun önünden basıp geçerken aklımdan fotoğrafını çekmekten başka bir şey yapmazdı.

Bazen, arabayı sürmeye devam ederken aklımdaki görüntüyü gözden geçirdiğinde otostopçunun kadın olduğunu fark ederdi. Isserley kadınlarla ilgilenmiyordu, en azından o anlamda. Bırak onları başkaları alsındı.

Eğer otostopçu erkeğe ve bariz bir şekilde sıskanın teki değilse genelde ona bir kez daha göz atardı. Üzerinde makul bir izlenim bırakmışsa, ilerden U dönüşü yapardı, durumu tehlikeye sokmak için gözden uzaklaşınca tabii ki; çünkü onunla ilgilendiğini anlamasını istemezdi. Sonra yolun karşı tarafından trafik elverdiğince yavaşça geçerken adamı biraz daha incelirdi.

Nadir de olsa geri döndüğünde otostopçuyu bulamadığı da olurdu. Daha az ihtiyatlı ya da onun kadar seçici olmayan bir şoför, o dönüp gelene kadar durup adamı almış olurdu. Isserley gözlerini kısıp adamın durduğunu sandığı yere bakar, ama gördüğü yalnızca yolun çakıllı boş kıyısı olurdu. Bir yerlerde gizlenmiş işiyor mu diye (çünkü bunu yapmaya pek meyilliydiler) daha öteye, tarlalara ve çalılıklara göz gezdirirdi. Bu kadar kısa zamanda nasıl olup da ortadan kaybolduğuna anlam veremezdi. Vücudu öyle güzel, öyle *miikemmeldi* ki, neden şansını çöpe atmıştı? Onu görür görmez neden arabasına almamıştı?

Bazen kaybettiği şeyi kabullenmek öyle zor olurdu ki, onu kendisinden alan her kimse, belki bir yerde arabadan indirir diye umut ederek kilometrelerce sürmeye devam ederdi. Boşa harcanmış benzin dumanının arasından geçip giderken inekler hayret içinde ve tüm masumiyetleriyle bakakalırlardı.